

“El format de jazz destaca la qualitat de les velles cançons”

CODIC.CAT

“Conservem el format de jazz perquè preferim treballar un esquema allunyat del que solem fer”

Refugi és el nou projecte de dos components d'Els Pets (Joan Reig i Joan-Pau Chaves), un de La Gira-sol (Pep Solà) i un de Dijous Paella (Albert Vila), per recuperar perles de la Nova Cançó i rellegir-les. Entrevistem Joan Reig (Constantí, Tarragonès, 1963) que, a Refugi, deixa la bateria i canta.

Us arrisqueu fent versions de cançons molt populars i, com a demostració de coratge, la primera del disc és potser la més coneguda: “Jo vinc d’un silenci”. Algú us dirà temeraris.

—En realitat, volíem buscar un repertori més amagat, de cançons menys conegudes, i la cançó de Raimon, se-

guint aquesta lògica, no havia de ser-hi. Volíem prioritzar gent que temps enrere va ser molt popular, però que ara corri el risc de ser oblidada pel jovent. I, malgrat això, ens van agradar molt els arranjaments que havíem fet del “Jo vinc d’un silenci” i vam decidir de fer-lo servir de reclam. Hem buscat clàssics i hem descobert peces

molt bones del Guillem d’Efak i Els Tres Tambors...

—Aquest disc és un projecte conjuntural o teniu voluntat de repetir?

—L’objectiu era pedagògic. Refugi va sortir a conseqüència d’haver anat a les escoles a explicar què era la Nova Cançó. Pocs havien fet la tasca d’es-

"Als músics ens agrada canviar i provar uns altres estils i uns altres instruments"

garrapar en el passat i la que s'havia fet no arribava a les escoles.

-Patim d'amnèsia?

—A les botigues de discos de França o Itàlia conviuen els grups joves amb els seus clàssics: reediten Celentano o Mina. Aquí no. Ni tampoc les ràdios fan selecció d'antigues peces per passar-les de tant en tant.

Vam començar Refugi com una tasca pedagògica i a poc a poc vam anar fent arranjaments moderns d'aquelles cançons. Dic "arranjaments moderns" en el sentit que són fets ara, però són més a prop del jazz que no del pop o el rock: el "Jo vinc d'un silenci" és més *swing*; el "M'aclame a tu", més tipus Bebo Valdés... L'excepció és la "Cançó del Noi dels Cabells Llargs".

Ara, tal com diu el títol hem posat "Vestits nous" a les cançons. Refugi era un bagul d'on traiem les cançons velles i els posem vestits nous.

—Sembla un invent de Joan Reig per poder cantar.

—Una mica també, perquè sempre m'ha tocat fer de segona veu. I això que, quan vaig començar a Constantí, amb Gramola, jo cantava. Però després a Els

Pets ja he fet sempre de bateria. Passar de darrere de plats i olles al davant, a cantar, m'ha costat, però com que fem concerts de petit format ho he anat fent. Al mateix temps, també la veu ha anat millorant. Vàrem enregistrar primer vuit cançons i ara hem enregistrat les altres tres. I ja s'hi nota.

—Ho vau fer en dos enregistraments diferents?

—Sí, tot i que els pianos s'han anat reenregistrant un a un i així hem pogut enregistrar amb un piano acústic a la Jazz Cava de Vic.

—Heu optat per un format en què mana el piano. Per què?

—Érem un format bàsic de jazz amb piano, bateria i contrabaix. I l'estil venia marcat per Joan-Pau Chaves, el pianista d'Els Pets, que ha fet els arranjaments. Vam començar amb aquest format bàsic de jazz per les escoles i hem decidit de conservar-lo, perquè preferíem treballar un esquema allunyat del que solem fer. A més, aquest format permet de destacar molt la qualitat que tenien aquestes cançons. Ara només es recorda la nova cançó pel vessant polític, però volem reivindicar el gran repertori que van

deixar. Es feien coses al nivell de França, Itàlia i, fins i tot, la Gran Bretanya, i n'ha quedat un repertori impressionant: veritables perles de gent que ha quedat molt amagada.

—I el directe?

—Dura gairebé dues hores i continua tenint el to didàctic que li vam donar al començament. No expliquem tantes coses com a les escoles —no cal dir qui era l'Ovidi ni explicar què era la censura—, però sí que hi posem un toc i fem cinc cèntims de l'autor i de la cançó. Fins i tot quan parlem de Guillem d'Efak, introduïm un petit gag de cinc minuts.

—No tot són versions d'altri. L'última peça és vostra, "Cançoneta prescindible".

—Era una cançoneta per a Mesclat, però com que és un homenatge a la cançó, un homenatge a les cançons, més enllà d'autors i context, va molt bé per a tancar l'espectacle. És precisament per a reivindicar la cançó per ella mateixa. Si les treus del context polític continuen essent grans cançons. Si els autors fossin d'Ohio ja haurien esdevingut estàndards. I la qüestió és que no sé si passarà això mateix amb la nostra generació: ja ho veurem. Amb la perspectiva que comencem a tenir...

—Vós formeu part d'Els Pets, Mesclat i ara Refugi. Sembleu el cul del Jaumet.

—Ja hi estem avesats. Joan-Pau Chaves també és als Pets. Pep Solà va ser bateria a Taxi-tat? —i tocava amb Sau i la Vic Band— i ara és a La Gira-sol. Albert Vila havia estat amb Pau Riba i Brams i ara és a Dijous Paella... Com que a l'hivern no es treballa tant, tenim temps per a fer concerts.

—De fet, en uns altres països això és molt comú i dona resultats positius.

—En uns altres països es fa i segurament allà no és tan necessari com ho és aquí per a nosaltres. Aquí, als músics els toca de fer de tastaolletes. Un dia han d'acompanyar un grup de rock i l'endemà fer jazz... Però als músics ens agrada canviar i també provar uns altres estils o uns altres instruments. Per a mi, Mesclat ja va ser un enriquiment artístic i personal pel fet de treballar amb músics d'estils diferents. De vegades és complicat, però també molt divertit.

Alex Milian